

Výjezdní workshop z obchodního práva

Obchodní právo v roce II

10. – 12. dubna 2015

Právo podávat návrhy a protinávrhy v akciové společnosti

Josef Kříž

Absolvent PF UK

Resumé

V této práci si pokládám především otázku, jaké jsou důsledky nedodržení zákonného postupu pro uplatnění návrhu nebo protinávrhu akcionáře. V první části se zabývám otázkou definice návrhu a protinávrhu s tím, že docházím k závěru, že toto rozlišování není z hlediska zákona o obchodních korporacích relevantní, neboť oba tyto návrhy mají stejný režim. Za důležité však pokládám vymezení toho, co je vlastně návrhem akcionáře, kdy tzv. negativní návrhy za návrhy ve smyslu daných ustanovení zákona o obchodních korporacích nepokládám. V další části se zabývám pozitivní úpravou způsobu uplatňování návrhů akcionáře, která až na nemožnost přesného určení lhůty pro doručení včasného návrhu akcionáře, neskrývá zajímavé výkladové potíže. V klíčové části, tedy při hledání odpovědi na položenou otázku, docházím k závěru, že projednání neoznámených návrhů na jednání valné hromady zákon o obchodních korporacích nebrání. Zda je však valná hromada povinna takové návrhy projednat se odvíjí od skutkových okolností podání daného návrhu.

1. Úvod a cíl práce

V rámci této práce se zabývám vybranými otázkami spojenými s právem akcionářů podávat návrhy a protinávry k záležitostem zařazeným na pořad valné hromady podle § 361 a násl. zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) (dále jen „zákon o obchodních korporacích“ nebo „ZOK“). Základní zkoumanou otázkou pak je, zda lze projednat na valné hromadě návrhy akcionáře, které nebyly oznámeny ostatním akcionářům v souladu se zákonnou úpravou, resp. zda je takové projednání přípustné, povinné nebo zakázané. V první části této práce se tak budu věnovat definici pojmů „návrh akcionáře“ a „protinávrh akcionáře“, zejména se budu snažit definovat kritéria, podle kterých je možno určit, zda dané podání akcionáře je návrhem, protinávrhem či ani jedním. Druhá část práce je věnovaná způsobu uplatnění těchto návrhů, tedy otázkou doručování a uveřejňování návrhů před konáním valné hromady. V poslední části se pak budu věnovat otázce důsledku nedoručení tohoto postupu. Tato práce tedy (a vzhledem k obsahu ani nemůže být) vyčerpávajícím pojednáním na toto téma. Stranou tak zůstávají zajímavá témata jako otázka rozhodného dne pro uplatnění tohoto akcionářského práva.

2. Návrhy a protinávry akcionáře – obsah pojmů

Ustanovení § 361 odst. 1 zákona o obchodních korporacích jako základní ustanovení k dané problematice uvádí, že „[a]kcionář je oprávněn uplatňovat návrhy a protinávry k záležitostem zařazeným na pořad valné hromady.“ Z tohoto ustanovení tak lze dovodit, že zákon o obchodních korporacích rozlišuje návrhy a protinávry akcionářů. Hned v § 361 odst. 2 ZOK však je stanoveno, že „[h]odlá-li akcionář uplatnit protinávrh k záležitostem pořadu valné hromady, doručí ho společnosti v přiměřené lhůtě před konáním valné hromady.“ Tedy pravidlo, které by se mělo stahovat pouze k protinávrhům akcionářů. Toto ustanovení však pokračuje za středníkem větou: „[T]o neplatí, jde-li o návrhy určitých osob do orgánů společnosti.“ Tedy výjimkou, která by se však měla vztahovat pouze k návrhům. Již z tohoto ustanovení tedy lze dovodit, že zákonodárce neměl v úmysl zavést rozdílné režimy pro návrhy a protinávry, a jedná se tak spíše o jeho nedbalost při používání těchto pojmů. To ostatně vyplývá i z dalších ustanovení zákona o obchodních korporacích, když v § 362 ZOK je výhradně používán pojem protinávrh akcionáře, zatímco v § 363, § 364 a § 407 odst. 2 ZOK výhradně návrh akcionáře. Rozlišování návrhů a protinávrhů akcionáře tak není z hlediska

zákonné úpravy relevantní a s oběma druhy podání by se dle zákona o obchodních korporacích mělo zacházet stejně¹. Nelze však vyloučit, že stanovy upraví režimy návrhů a protinávrhů rozdílně; v takovém případě by však pro vyloučení pochybností měly dostatečně určitě definovat oba pojmy.

Čistě z akademického pohledu lze však učinit následující rozlišování návrhů a protinávrhů: návrh obsahuje takové navrhované usnesení, které může být v rámci daného bodu pořadu valné hromady přijato spolu s ostatními návrhy, protinávrh naopak obsahuje takové navrhované usnesení, které vylučuje přijetí ostatních návrhů k dané záležitosti na valnou hromadu. Odborná literatura se však na dělení neshoduje.² Z výše uvedených důvodů však toto dělení není relevantní. Pod oběma pojmy se skrývá stejné právo akcionáře, a to právo navrhnout valné hromadě přijetí usnesení k záležitosti, která byla zařazena pořad konání valné hromady. Pro zjednodušení tedy budu dále v textu používat pouze pojem návrh akcionáře.

Důležitější otázkou je určit, kdy dané podání akcionáře není návrhem akcionáře. Pokud totiž dané podání, které je formálně nazváno jako návrh akcionáře, není materiálně návrhem akcionáře, nelze³ s ním ani takto zacházet. V této souvislosti je nutné si uvědomit, že návrh akcionáře je návrhem akcionáře na to, aby valná hromada přijala navrhované usnesení (to výslovně vyplývá z § 364 odst. 1 ZOK). Návrh tedy musí obsahovat návrh usnesení, které valná hromada může přijmout. Návrhem akcionáře tak především není návrh usnesení mimo působnost valné hromady (třebaže tento případ, kdy záležitost bude v působnosti valné hromady, avšak navrhované usnesení nikoliv, bude spíše výjimkou). Častěji se však lze setkat s „negativními návrhy akcionářů“, tedy například návrhy akcionáře, aby valná hromada neschválila danou smlouvu o výkonu funkce, účetní závěrku, přeměnu, apod. Zde nutné vyjít z povahy usnesení valné hromady, které je právním jednáním (případně něčím velmi

¹ Shodně viz Šuk, P. in Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 551, popř. Lasák, J. - Filip, V. in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. II. Díl. Praha. Wolters Kluwer, a.s. 2014, str. 1645.

² Viz Josková, L.: Právo akcionáře podávat návrhy a protinávrhy in Obchodněprávní revue 9/2014, s. 251, viz Šuk, P. in Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 551, popř. Lasák, J. - Filip, V. in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. II. Díl. Praha. Wolters Kluwer, a.s. 2014, str. 1645.

³ Přesněji řečeno, společnost rozhodně není povinna s ním takto zacházet, v některých případech však nelze vyloučit, že o takovém návrhu nelze ani hlasovat.

podobným). Usnesení valné hromady tedy musí mít nějakou právní relevanci⁴. Takovou právní relevanci by negativní usnesení valné hromady nemělo. Valná hromada tak například nemůže přijmout usnesení, kterým se nějaká právní skutečnost neschvaluje. O takovém návrhu tedy ani nelze hlasovat. Opačný výklad by mimo jiné vedl k absurdnímu závěru, že neschválení takového návrhu by vedlo k pozitivnímu usnesení valné hromady (tedy ke schválení dané právní skutečnosti). Pokud tedy například představenstvo v pozvánce na valnou hromadu navrhuje, aby valná hromada schválila smlouvy o výkonu funkce členům dozorčí rady, a akcionář zašle společnosti podání, ve kterém navrhne valné hromadě, aby neschválila smlouvy o výkonu funkce, nelze takové podání kvalifikovat jako návrh akcionáře ve smyslu § 361 a násl. ZOK. Třebaže se formálně za takový návrh vydává, je nutné jej považovat pouze za určité vyjádření nesouhlasu s návrhem představenstva. Takový výklad je i v souladu s účelem daného institutu. Ten má umožnit akcionářům, aby navrhovali přijetí určitých usnesení, která nejsou navržena orgány společnosti. Pokud akcionář pouze nesouhlasí s návrhy těchto orgánů, může svou vůli vyjádřit tím, že pro takový návrh nebude hlasovat.

Proti takovému závěru lze však namítnout, že i takové „negativní návrhy“ by měly být prostřednictvím společnosti dostupné ostatním akcionářům, neboť ve zdůvodnění tohoto podání může akcionář uvádět relevantní skutečnosti, které ovlivní účast ostatních akcionářů na dané valné hromadě. Zde však mám za to, že k diskusi o dané záležitosti je především určeno samotné jednání valné hromady, kde má každý akcionář dostatečnou možnost přesvědčit ostatní akcionáře o svém názoru na danou záležitost. Třebaže v některých případech může být tato „předběžná diskuze“ vhodná, jelikož daný akcionář může mít relevantní informace, které přesvědčí ostatní akcionáře dostavit se na valnou hromadu, jedná se dle mého názoru o úvahu mimo účinnou zákonnou úpravu, která k takovýmto předběžným vyjádřením akcionáře k záležitostem zařazeným na pořad valné hromady nedává podklad.

⁴ Záměrně neuvádím, že musí založit, změnit či dát zaniknout právům a povinnostem, neboť usnesení valných hromad kapitálových obchodních společností v naprosté většině případů žádná práva a povinnosti nezakládají, nemění ani nedávají jim zaniknout.

3. Uveřejnění návrhů a protinávrhů

Podle zákona o obchodních korporacích v zásadě platí, že návrh by měl akcionář v zákonné lhůtě doručit před konáním valné hromady společnosti a společnost by jej měla v zákonné lhůtě uveřejnit. Jaké jsou tyto lhůty?

Podle § 361 odst. 2 ZOK platí, že hodlá-li akcionář uplatnit návrh, doručí ho společnosti před konáním valné hromady, a to v přiměřené lhůtě⁵. Předchozí úprava, tedy § 180 odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „**obchodní zákoník**“ nebo „**ObchZ**“), výslovně určil, že tato lhůta činí 5 dní. Zákon o obchodních korporacích přesnou lhůtu neurčuje, pouze stanoví, že tato lhůta má být přiměřená. Mám za to, že přesné určení této lhůty by se mělo odvíjet od lhůty určené společnosti (resp. představenstvu nebo správní radě⁶) k uveřejnění tohoto návrhu. Zákon o obchodních korporacích však upravuje dvoje oznamování návrhů akcionářů – oznámení se stanoviskem podle § 361 odst. 2 ve spojení s § 369 odst. 2 a § 362 ZOK a prosté uveřejnění na internetových stránkách podle § 407 odst. 2 ZOK. Vzhledem k tomu, že vztah těchto dvou oznámení je poněkud nejasný, je nutné nejdříve se zabývat jejich výkladem.

Ustanovení § 361 odst. 2 ZOK odkazuje na § 369 odst. 2 ZOK, přičemž z tohoto odkazu lze dovodit, že představenstvo má povinnost uveřejnit tento návrh nejpozději pět dní⁷ před dnem konání valné hromady (popř. před rozhodným dnem). Z § 362 ZOK vyplývá, že návrhy akcionářů mají být oznámeny spolu se stanoviskem představenstva. Z § 407 odst. 2 ZOK naopak vyplývá, že společnost uveřejní na svých internetových stránkách návrh akcionáře bez zbytečného odkladu po jeho obdržení. Ačkoliv z daného ustanovení výslovně žádné lhůty neplnou, nebylo by systematické vykládat dané ustanovení tak, že společnost uveřejní veškeré návrhy, které budou společnosti doručeny před konáním valné hromady (třebaže po lhůtě podle § 369 odst. 2 ve spojení s § 361 odst. 2 ZOK). Tato dvě ustanovení je tedy nutné vykládat ve vzájemném souladu tak, že společnost průběžně uveřejňuje návrhy akcionářů na

⁵ Zákon o obchodních korporacích pak určuje výjimku pro návrhy určitých osob do orgánů společnosti, pro tyto návrhy se tak zřejmě neuplatní zákonná lhůta pro jejich doručení. Ze zákona o obchodních korporacích však nevyplývá, že by pro takové návrhy akcionář neplatily povinnosti představenstva dle § 361 odst. 2 ve spojení s § 369 odst. 2, § 362 a § 407 odst. 2 ZOK. Touto výjimkou se však dále blíže nezabývám.

⁶ Navzdory § 456 odst. 1 ZOK mám za to, že touto působností je pověřena v monistickém systému správní rada, nikoliv statutární ředitel. Tento problém však není předmětem této práce, proto budu dále pracovat pouze s akciovou společností s dualistickým modelem řízení.

⁷ Přičemž den konání valné hromady se do této lhůty nezapočítává, viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. dubna 2004, sp. zn. 29 Odo 783/2003.

svých internetových stránkách (a to bez stanoviska), avšak pouze do uplynutí lhůty podle § 369 odst. 2 ve spojení s § 361 odst. 2 ZOK. V této době již také musí uveřejnit návrhy podle § 362 ZOK.

Z výše uvedeného tak vyplývá, že rozhodující je kvalifikované uveřejnění podle § 361 odst. 2 ve spojení s § 369 odst. 2 a § 362 ZOK. Vzhledem k tomu, že představenstvo by mělo mít dostatek času se sejit a projednat tyto návrhy (i s ohledem na posouzení, zda se skutečně jedná o návrhy akcionářů) a zařídit jejich uveřejnění a rozeslání, lze uvažovat o tom, že tato lhůta by měla být v zásadě další pět dní, třebaže bude vždy záležet na konkrétních okolnostech společnosti (počtu členů představenstva, akcionářské struktuře, apod.).

Ke způsobu uveřejnění lze uvést, že podle § 362 ZOK platí, že návrhy mají být představenstvem oznámeny způsobem stanoveným zákonem o obchodních korporacích a stanovami pro svolání valné hromady. Třebaže z § 361 odst. 2 ve spojení s § 369 odst. 2 ZOK lze dovodit, že představenstvo tyto návrhy pouze uveřejní (tedy nikoliv zašle akcionářům vlastním akcie na jméno podle § 406 odst. 1 ZOK), mám za to, že je nutné návrh oznámit kompletním způsobem pro svolání valné hromady (to ostatně vyplývá i z § 362 odst. 2 ZOK).

Zatímco z § 407 odst. 2 ZOK vyplývá, že návrhy akcionářů je nutné uveřejňovat průběžně, z úpravy podle § 362 ZOK (a § 361 odst. 2 ve spojení s § 369 odst. 2 ZOK) nelze dovodit, že by představenstvo nemohlo postupně sbírat návrhy akcionářů a oznámit je spolu se svými stanovisky najednou. To ostatně bude i u akciových společnostech s velkým počtem akcionářů nezbytné.

4. Důsledky nedodržení lhůt akcionářem aneb lze projednat ústní návrhy?

Zřejmě nejspornějším bodem celé úpravy způsobu uplatnění návrhů akcionářů je otázka důsledku nedodržení tohoto postupu. Jinými slovy, zda může, nemusí nebo musí valná hromada projednat návrh akcionáře, který byl uplatněn akcionářem až na valné hromadě (resp. po uplynutí lhůty podle § 361 odst. 2 ZOK) nebo který nebyl představenstvem společnosti oznámen akcionářům, ačkoliv byl společnosti řádně doručen.

Podle mého názoru i návrhy akcionáře, které budou uplatněny až na valné hromadě, resp. po zákonné lhůtě, lze na valné hromadě projednat a za určitých podmínek je takové projednání i povinností společnosti. Mám za to, že tento závěr vyplývá z následujících argumentů.

Prvním je ustanovení § 408 odst. 3 ZOK, podle kterého nelze na valné hromadě projednat záležitosti, které nebyly zařazeny na pořad jednání valné hromady, ledaže s tím souhlasí všichni akcionáři. Pokud by tedy zákonodárce chtěl, aby návrhy neuplatněné akcionáři v zákonné lhůtě byly vyloučeny z projednávání na jednání valné hromady, učinil by tak výslovně jako v případě záležitostí, které nebyly zařazeny na pořad valné hromady. Pokud tak neučinil, lze dovodit, že hlasování o takových návrzích zákon o obchodních korporacích nebrání⁸⁹.

Za klíčový argument však považuji skutečnost, že samotný § 361 odst. 2 ZOK podmiňuje povinnost doručit návrh akcionáře v dané lhůtě tím, že stanoví, že doručí návrh společnosti v přiměřené lhůtě před konáním valné hromady, hodlá-li uplatnit takový návrh. Z daného ustanovení lze tak dovodit, že pokud před konáním valné hromady nehodlá uplatnit návrh, takovou povinnost nemá. Tento argument však není pouze jazykovým výkladem zákona. Dané ustanovení je totiž nutné vykládat v souladu s ostatními právy, které zákon o obchodních korporacích akcionáři přiznává. Tím je zejména právo na vysvětlení na valné hromadě podle § 357 a násl. ZOK. Pokud zákon o obchodních korporacích přiznává akcionáři právo pokládat na valné hromadě žádost o vysvětlení „záležitostí týkajících se společnosti nebo jí ovládaných osob, je-li takové vysvětlení potřebné pro posouzení obsahu záležitostí zařazených na valnou hromadu nebo pro výkon jeho akcionářských práv na ní“, nelze podle mého názoru dojít k závěru, že na základě takového vysvětlení již nemá právo přímo na valné hromadě formulovat návrh usnesení, které by měla valné hromada přijmout. K čemu by mu takové vysvětlení bylo, pokud by mohl hlasovat pouze o těch návrzích, které byly před konáním valné hromady formálně uplatněny nebo navrženy orgány společnosti? Takový výklad by byl podle mého názoru nesystematický. Stejně tak je nutné vzít do úvahy, že ke každé záležitosti pořadu valné hromady má probíhat diskuze akcionářů a členů orgánů společnosti. Na základě této diskuze také může akcionář získat nové informace potřebné k formulaci svého návrhu usnesení. Mám tedy za to, že zákon o obchodních korporacích neupírá akcionáři právo formulovat návrh až na valné hromadě, minimálně v těch případech, kdy vůle akcionáře uplatnit takový návrh bude formulována až na základě poskytnutí

⁸ Z § 408 odst. 3 ZOK dále vyplývá, že o takových návrzích lze zcela jistě hlasovat v případě, kdy s tím projeví souhlas všichni akcionáři. To je ale podle mého názoru nesporné i bez daného ustanovení.

⁹ Z § 80d ve spojení s § 80c odst. 1 písm. f) zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že notář není povinen sepsat notářský zápis o usnesení valné hromady, kdy mu veškeré návrhy usnesení (s výjimkou těch, které lze uplatnit až na valné hromadě) nebyly doručeny pět pracovních dní před konáním valné hromady. Tento důsledek tak výslovně plyne ze zákona.

vysvětlení ze strany společnosti či na základě věcné diskuze k dané záležitosti. Třebaže rozlišení situací, kdy akcionář hodlal uplatnit návrh již před konání valné hromady, avšak návrh společnosti nezaslal, od situací, kdy taková vůle skutečně vznikla až na jednání valné hromady, bude v praxi problematické, mám za to, že právě tato skutečnost je rozhodující pro určení, zda takový návrh musí být projednán na valné hromadě. To plyne právě z toho, že v případech, kdy akcionář před konáním valné hromady nehodlal uplatnit návrh (k formulaci vůle došlo až na základě samotného jednání valné hromady) neměl povinnost tento návrh doručit společnosti v přiměřené lhůtě před konáním valné hromady, tudíž zde není žádná povinnost, kterou porušil, naopak zde existuje povinnost na dané valné hromadě o tomto návrhu hlasovat¹⁰. Posouzení toho, zda akcionář mohl uplatnit tento návrh před konáním valné hromady tak bude na předsedajícím valné hromady, respektive na soudu, pokud předsedající projednání takového návrhu odmítne a bude podán návrh na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady. Vzhledem k tomu, že povinnost takový návrh projednat záleží na objektivních okolnostech, mám za to, že povinnosti takový návrh řádně posoudit se předsedající valné hromady nezbaví tím, že o takovém návrhu nechá hlasovat jako o procedurální otázce¹¹.

Tomuto závěru ostatně i svědčí judikatura Nejvyššího soudu ČR k předchozí úpravě, která dospěla k závěru, že „*neuveřejnění protinávru akcionáře nemá za následek nemožnost hlasovat o tomto protinávru na valné hromadě.*“¹². Stejně tak dospěla k závěru, že právo akcionáře podávat ústní návrhy je natolik klíčové, že jej nelze omezit v jednacím řádu valné hromady¹³.

Opačný závěr (tedy nemožnost projednání takového neuveřejněného návrhu) lze opřít o argument, že účelem oznamování návrhů ostatním akcionářům před jednáním valné hromady má sloužit právě k tomu, aby se mohli daní akcionáři rozhodnout, zda se daného jednání valné hromady zúčastní či nikoliv. Tedy, že projednání ústního návrhu na valné hromadě je v rozporu s ochranou ostatních akcionářů, neboť o tomto návrhu nebyli zákonným způsobem informováni. Jinými slovy argumentem, že pokud by akcionáři věděli o takovém návrhu, rozhodovali by se, zda se účastní jednání valné hromady jinak. Ačkoliv lze

¹⁰ To samozřejmě za předpokladu, že nebyl dříve schválen návrh, který přijetí akcionářova návrhu brání.

¹¹ Pro předsedu valné hromady tak bude podle mého názoru nejjistější nechat o takovém návrhu hlasovat, neboť jeho projednání nepovažuji za rozporné se zákonem.

¹² Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 4. 2007, sp. zn. 29 Odo 1629/2005

¹³ Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 29 Odo 71/2001.

souhlasit s tím, že účelem oznamování návrhů akcionářů způsobem určeným pro svolání valné hromady před samotným jednáním valné hromady je především zajištění dostatečného informovaného rozhodování akcionářů, zda se zúčastní valné hromady, není podle mého názoru vhodné tuto ochranu vykládat neúměrně široce. Přeci jen se jedná o ochranu někoho, kdo se vědomě rozhodl, že nebude uplatňovat svá práva (tedy že se nezúčastní valné hromady). Mám tedy za to, že ani nebylo úmyslem zákonodárce učinit z valné hromady vysoce formalizovaný orgán, při jehož jednání lze přijmout pouze ta usnesení, která byla zákonným způsobem publikována. Naopak je nutné vyjít z toho, že valná hromada akciové společnosti je především orgánem, který slouží ke komunikaci mezi akcionáři a členy orgánů společnosti a mezi akcionáři navzájem. Tato úloha by pak podle mého názoru byla potlačena v případě, kdy bychom akcionáři upřeli právo formulovat návrh usnesení valné hromady na základě debaty k záležitostem zařazeným na pořad jednání valné hromady či během podání vysvětlení.

Podle mého názoru tak platí následující závěry:

- 1) Na valné hromadě lze projednat všechny návrhy akcionářů, i pokud nebyly zákonným způsobem oznámeny všem akcionářům.
- 2) Na valné hromadě není povinné projednat ten návrh akcionáře, který nebyl uplatněn zákonným způsobem, avšak je zřejmé, že akcionář tento návrh hodlal uplatnit již před konáním valné hromady.
- 3) Na valné hromadě je povinné projednat ten návrh akcionáře, který nebyl uplatněn zákonným způsobem, avšak je zřejmé, že akcionář tento návrh formulovat až na základě samotného jednání valné hromady.

Ve vztahu k návrhům akcionáře, které jím sice byly uplatněny v zákonné lhůtě, avšak společnost daný návrh neoznámila zákonným způsobem, lze opět vyjít z výkladu ustanovení § 408 odst. 2 ZOK. Nad to lze učinit úvahu, že v takovém případě není možné sankcionovat daného akcionáře za porušení povinností ze strany společnosti (resp. členů představenstva). Nicméně s ohledem na to, že daný mechanismus oznamování návrhů je určen především k ochraně ostatních akcionářů, nemělo by být jedno, kdo svou povinnost porušil, když ve výsledku nebyli v obou případech akcionáři informováni o daném návrhu? V závěru, že při porušení povinnosti akcionářem je návrh neprojednatelný, zatímco v případě porušení

povinnosti společnosti je návrh projednatelný, tak vidím logickou mezeru. Pokud tedy přijmeme závěry uvedené v předchozím odstavci, je konsistentní dojít k závěru, že tyto návrhy musí projednat i pokud došlo k porušení publikačních povinností na straně představenstva společnosti. Naopak, pokud dojdeme k závěru, že není možné projednat ty návrhy, které nebyly oznámeny zákonným způsobem ostatním akcionářům, nelze dovodit, že to neplatí, pokud toto neoznámení bylo způsobeno společností (představenstvem), nikoliv akcionářem.

5. Závěr

Podle mého názoru tak zákon o obchodních korporacích z výše uvedených důvodů projednání neoznámených návrhů akcionáře na valné hromadě nebrání. Zda však má valná hromada povinnost takový návrh projednat se odvíjí od skutečnosti, zda akcionář porušil svou povinnost doručit takový návrh společnosti, hodlal-li takový návrh uplatnit již před konáním valné hromady.

6. Prameny

Odborná literatura:

Filip, V.: Procedurální práva akcionářů na valné hromadě in Právní rozhledy 5/2010, s. 153.

Josková, L.: Právo akcionáře podávat návrhy a protinávrhy in Obchodněprávní revue 9/2014, s. 251.

Lasák, J. - Filip, V. in Lasák, J., Pokorná, J., Čáp, Z., Doležil, T. a kol.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. II. Díl. Praha. Wolters Kluwer, a.s. 2014, str. 1644 a násl.

Šuk, P. in Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kuhn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 550 a násl.

Štenglová, I. in Štenglová, I., Plíva, S., Tomsa, M. a kol.: Obchodní zákoník. Komentář. 13. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 600 a násl.

Normativní právní akty:

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

Zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích).

Judikatura:

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 29 Odo 71/2001.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 29 Odo 714/2002.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 4. 2004, sp. zn. 29 Odo 783/2003.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17. 4. 2007, sp. zn. 29 Odo 1629/2005.